

LES LLETRES

Premi Crexells 1931

Quart any d'existència. Tercer d'atorgació del Premi. Jurat nou. Reglament inviat, pel que fa al funcionament del Jurat; només canviat quant al nomenament d'aquest, modificació que ja fou publicada al seu temps en aquestes pàgines.

Els resultats, ja els ha divulgat la premsa diària: les votacions successives han eliminat obres fins que una d'elles ha obtingut els vots necessaris per guanyar. Aquests són quatre, i L'Hereu, de Bertrana, n'ha obtinguts cinc.

Creiem interessant reproduir, de l'acta alçada de la reunió del Jurat, el desenvolupament de la votació, a través dels cinc torns d'escrutini que autoritza el reglament:

Primera votació: Han obtingut un vot les obres: *Era*, de Carles Soldevila; *L'Hereu*, de Prudenci Bertrana; *L'inútil combat*, de S. Juan Arbó; *Teresa*, o la vida amorosa d'una dona, de Carme Montoriol i Puig; *Magda la generosa*, de Joan Minguet; *El rellogat del tercer pis*, de J. Navarro Costabella; i *Paisatges interiors*, de Xavier Benguerel.

Segona votació: Han obtingut 2 vots Minguet i Bertrana, i 1 vot Soldevila, Juan Arbó i Carme Montoriol.

Tercera votació: Han obtingut 3 vots Bertrana, i 2 vots Minguet i Soldevila.

Quarta votació: Han obtingut 3 vots Minguet i Bertrana, i 1 vot Soldevila.

Cinquena votació (definitiva): S'hi ha procedit per aquest ordre: Els senyors Estantislau Duran Reynals, Just Cabot, Miquel Llor, J. Puig i Ferrer i Vicens Solé de Sojo, que han votat *L'Hereu*, de Bertrana; els senyors Alexandre Plana i Carles Capdevila han votat *Magda la generosa*, de Joan Minguet.

Hem reproduït aquests cinc torns d'escrutini perquè el desenvolupament de la votació constitueix una novetat en la curta història del Premi Crexells. Els altres anys, en efecte, el veredict no esmentava sinó la votació final. Tot al més, un curt afegit esmentava alguna altra obra, o bé eren els membres del Jurat els que feien alguna explicació o altra, verbal, als periodistes. Aquest

També cal assenyalar que, segons totes les referències —i no creiem que sigui indiscret fer-ho saber— el Jurat limità la seva tasca a votar, sense fer ni un moment crítica literària. Explicuem-nos. Cal donar per sentat que cada un dels components del Jurat havia fet de crític i havia, per tant, valorat les obres segons el seu criteri, i segons aquest, estava disposat a votar

Prudenci Bertrana

aquelles. Haver situat la deliberació en un pla crític, l'hauria eternitzada sense cap eficàcia: és impossible de convèncer ningú que tal obra és superior o inferior a tal altra; és millor que cada un s'expliqui mitjançant l'atorgació del seu vot.

No volem gairebé parlar de l'obra premiada. Molt aviat, en aquestes mateixes pàgines, ha de sortir un article sobre *L'He-*

La Comissió gestora i el jurat: Srs. Capdevila, Rahola, Borralleras, Cabot, Llor, Solé de Sojo, Duran Reynals, Puig i Ferrer, Jardí i Plana

darrer procediment es declarà de molt mals resultats.

Ens trobàvem, doncs, els altres anys, amb un veredict d'una eixutor numèrica que no traduïa cap criteri de valoració d'altres obres concurrents al Premi.

Enguany, s'ha tingut interès a aplicar estrictament uns disposicions reglamentàries que ja existien, perquè poguessin ésser anomenades una sèrie d'obres, estenent així la tasca d'estímul que és la pròpia del Premi Crexells. L'acta de la reunió del Jurat dona, doncs, una apreciació, tan matissada com pot ésser-ho expressada només en xifres, del valor que els jurats han atorgat a les diferents obres sobre les quals han deliberat.

PREMI CREXELLS 1931

Disabte, dia 19, a les 6 de la tarda, Acte Homenatge a PRUDENCI BERTRANA, qui dirigirà la paraula al públic i tot seguit signarà els exemplars de *L'HEREU* que adquirixin els seus lectors.

SALÓ DE CONFERÈNCIES de la

Llibreria Catalònia

Ronda de Sant Pere, 3
ENTRADA LLIURE

VARIETATS

La biblioteca de Napoleó

Un tresor únic, desaparegut des de feia cent deu anys, ha estat trobat: els llibres que Napoleó havia reunit. Dotze mil volums, tres mil cinc cents dels quals relligats en marroquí; mil dues centes caixes, en marroquí algunes, altres en mig cuir i altres en cartó, contenint els sis mil mapes sobre els quals s'inclinà tantes vegades el front preocupat de l'Emperador.

«Diga'm què llegeixes i et diré qui ets.» L'home que sembla «com si hagués embriagat a història», segons la frase d'Hugo, era un lector incansable. Sortit de l'escola de Brienne, consagrava als llibres la seva magra paga de tinent. En tots els seus viatges, anava acompanyat d'aquella biblioteca portàtil que s'havia fet construir, de volums petits, ben retallats de marges. Llegia sota la tenda, dintre els incòmodes caruatges de l'època, pertot. I llegia amb tanta atenció, que difícilment oblidava el que havia llegit.

Si s'havia endut llibres que no li agradaven, els llençava; el seu Estat major els recollia, si volia. En canvi, els que li agradaven rebien marques de predilecció: procurava tenir-los en grans papers, ben impresos, ben relligats.

Els més hàbils relligadors de l'època, Bisouard, Bozerian, Lefebvre, Deforge, Linier, Tessier, Vogel, Gaudreau, treballaven per ell, vestint-li els llibres de marroquí, amb les armes de l'Emperador en or. Els llibres d'ell i de Maria Luïsa, presenten els blasons d'ambdós.

En alguna venda pública havien aparegut llibres així marcats, però en tan escàs nombre, que els bibliògrafs es perdien en conjectures: era inexplicable la desaparició de la copiosa biblioteca de Napoleó, que recentment ha trobat Martin Breslauer i que actualment està exposada a Berlín.

Hi abunden els llibres d'història natural. Al capdavant, Napoleó havia llegit molt, de jove, Rousseau i Bernardin de Saint-Pierre. En aquest gènere, cal citar com entre les obres notables de la biblioteca napoleònica els dos infòlios, enterament impresos en or, de *Les oiseaux dorés*, per Audebert i Viellot, i els vuit volums relligats en marroquí i il·lustrats amb cinc centes quaranta aquarel·les representant plantes i animals, obra del segle XVII, deguda a Nicolas Robert, pintor de Luïsa XIV.

Una altra joia és el llibre dels *Monuments de Paris*, present de noces de Napoleó a Maria Luïsa. Les cinquanta aquarel·les originals de V.-J. Nicolle, pintades expressament, conserven tota llur frescor. Al costat, la lectura preferida de Napoleó: la *Història romana* de Titus Livi.

Els sis mil mapes militars són tots muntats sobre seda. França hi és figurada amb 38, repartits en 136 parts, Alemanya amb 156, Àustria amb 281, Itàlia amb 252, Anglaterra amb 19, Rússia i Polònia amb 24. Tres capses buides contenen les cartes de les batalles perdudes a Rússia.

Una peça de valor únic és el relat de la batalla de Marengo pel mariscal Berthier. L'encapçalava una aquarella representant aquest discutint amb l'Emperador el pla d'una batalla que li presenta un granader. En el cinquè aniversari, i sobre el mateix lloc de la batalla, el mariscal oferí aquest document a Napoleó.

Al cap de més de cent anys, quan l'interès per Napoleó no ha minvat, sinó que s'han escrit noves obres sobre ell —Ludwig, Bainville, Rosny aïné, el drama de Mussolini i Forzano— aquesta exposició de llibres i de mapes augmentarà la curiositat, ben viva encara, per Napoleó.

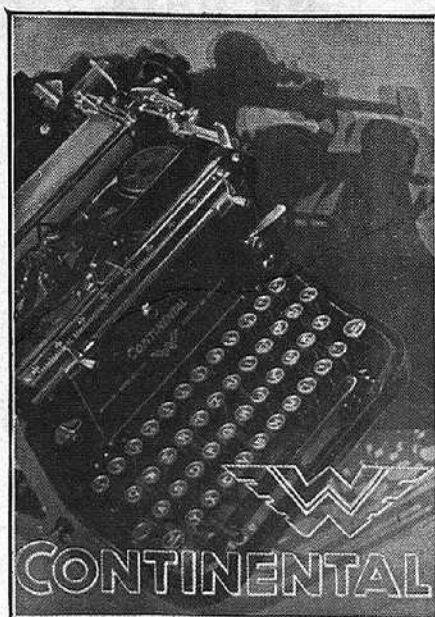
I, sobretot, la troballa d'aquesta biblioteca té un valor bibliogràfic i bibliofílic de primer ordre.

GRANS NOVETATS EN CORBATES INARRUGABLES

Jaume I, 11
Telèf. 11655

La màquina d'escriure de qualitat

CASA ORBIS

F. FERRER AYMAR

Clarís, 5 : Telèfon 19763

BARCELONA

Inquietud i reconstrucció

Des de fa algun temps, assistim a una liquidació simultània d'inquietuds i experiències que havien estat, fins ara, motius de polèmica i d'apassionament. Ara ja podem judicar-los, amb uns anys de perspectiva i esdevinguts material històric. Cal, doncs, destriar les inquietuds veritables dels arribismes, establir comparances i treure'n lliçons. Ens resulta interessant que Ribe-

Jacques Maritain

mont-Dessaignes expliqui el període turbulent i anarquitzant de Dada, en el qual trobem aplegats Valéry, Gide i tants d'altres, amb els qui, després, havien d'infantar el sobrerrealisme. Crisi de creixença, ha dit un crític. Avui, quan hom sent l'exigència d'un nou humanisme, quan se'n imposa el dilema de la posició intel·lectual davant la llei de la vida i la imprevisió dels esdeveniments, cal trobar els elements de reconstrucció que han anat germinant vora els elements d'inquietud.

No feia massa temps que Oscar Wilde havia assegurat que tot l'art era inútil i aquell període d'avantguarda semblava voler-ho demostrar. Mai no s'havien cultivat tant les actituds. Després del simbolisme, venia el culte a l'arbitrari i el mot d'ordre era l'emancipació, la llibertat imaginativa. D'altres, sota el mestratge de Rimbaud, assajaven de comprendre aquell art nou que ell inaugurava. Aquesta absència de pensament, aquest culte excessiu a la sensació i en contra de la lògica, fou denunciat com una traïció intel·lectual, com un conformisme a l'exigència d'una societat, cada dia més agrada de sensacionalisme. Julien Benda, a Belphegor, amb la seva causticitat habitual, desféu idòls i fou una veu d'alerta l'endemà mateix de l'armistici.

Aquesta veu d'alerta, però, venia quan una generació tornava a la vida després d'una experiència amarga i desilusionadora. No cal dubtar gens que la Gran Guerra fou una experiència intel·lectual de primer ordre. Ja no eren possibles certs artificis, ni les habituds d'aquella gent eren les mateixes d'abans. Com a repetició d'un fet històric, els qui havien viscut aquell cataclisme tenien necessitat de referir llur món, d'establir llurs idees. El període literari 1918-30 és un reflex d'aquest estat de coses. Un desordre, una intercalació d'inquietuds que tenien una base única, car a la fallida del món exterior que proclamaven els sobrerrealistes, succeïa la fallida del món interior. Els «vint a trenta anys» ens oferien, l'un darrere l'altre, els episodis d'una adolescència precoç.

Heus aquí com, una vegada esmentats els elements d'inquietud, ens caldrà parlar dels elements de reconstrucció. Fet el balanç, veurem un gust per la sinceritat, per l'equilibri, una recerca de valors permanents. Marcel Arland ha pogut dir que «enlla del desacord d'aquestes veus, si hom busca en llur inspiració alguns principis comuns, hom percep el desig d'una vida profunda, no admetre res que no sigui assegurat». Lligades per un mateix ideal, aquestes tendències divergents asseguren l'acabament

d'un període i el començament d'un altre, plenitud d'esperances.

Benjamin Crémieux, en el seu llibre *Bilans*, parla del redreçament de la cultura francesa i esmenta com a manifestació reconstruïda el moviment neo-tomista del qual Jacques Maritain ha estat l'animador principal. Al marge de la simpatia que hom pugui tenir per l'obra de Maritain, hom comprèn que el semitisme de Crémieux no li ha deixat jutjar amb lucidesa un moviment que ha exercit, i exerceix encara, una influència extraordinària. Ningú no pot negar que Maritain ha sabut donar cohesió i base al moviment catòlic francès. El retorn tomista era el retorn a la disciplina estricta. Es en el sentit disciplinari que l'obra de Maritain i els seus deixebles apareixen forts. La base intel·lectualista que Maritain ha donat al moviment, el seu gust pel modern, ha agrupat al seu entorn nombre d'escriptors als quals *Art et Scolastique* els fou una revelació. Maritain ha exercit una influència decisiva no solament des del punt de vista filosòfic, sinó també des del punt de vista estètic. Pierre Reverdy, Max Jacob, àdhuc Cocteau, han sentit aquesta influència. François Mauriac, Julien Green, du Bos, testimonien el sentit profund d'una vida meravellosament equilibrada per una doctrina i una fe. Encara, quan l'excomunió a l'Acció Francesa, Maritain va saber mantenir en el lloc digníssim d'aquells qui, catòlicament, han pensat sempre fora de la política.

Hem parlat de tendències divergents amb un mateix esperit de reconstrucció. Mentre Maritain i els seus seguidors tracten d'agrupar tots els qui senten el sentit del misteri, d'altres, diametralment oposats, accepten la finalitat d'una vida al servei de la revolució, la submissió de l'individu a la col·lectivitat. Destruir per re-crear. Jean Guéhenno, teoritzant del grup, n'és ensem l'home representatiu. La seva obra és una crítica de la societat burgesa actual, una reserva davant les experiències futures. Literàriament, André Malraux acaba d'obtenir un gran triomf amb *La Voie Royale*. on el desig de fer llibres amb l'experiència pròpia es reflecteix d'una manera intensa. Emmanuel Berl, el jove autor de *Mort de la morale bourgeoise*, és un dels assagistes que ha ironitzat amb més gràcia els prejudicis del nostre temps. Una aportació interessant d'aquest grup és la nova vida que han donat a la literatura camperola. La maliança que pugem tenir els catalans contra una literatura que compta ací amb tants mals exemples, resta esvaïda en entrar en contacte amb les obres de Chamson, de Giono. Evocació del camp i del camí, retrobament d'aquella continuïtat històrica, d'aquella identitat entre el particular i l'universal, que és el sentit mateix de la vida del camp.

Aportacions noves a les discussions de sempre, avui ja no podem cometre els errors que es cometenen abans. Però som, encara, solucions de continuïtat. Si hem arribat a diagnosticar els mals amb exactitud, encara no som a l'hora de poder oferir el remei que tothom anhela.

F. VERGES

URODONAL

neteja la sang intoxicada per l'àcid úric

L'URODONAL és un bon preparat d'acids eficaç i el recomano amb freqüència.

Dr. A. R. Llobet
Catedràtic de Fisiologia de la Facultat de Medicina de Barcelona

GRÀFIC INDICADOR DELS LLOCS A ONT ES LOCALITZA EL REUMA

Viatges Marsans, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers - Passatges Marítims i aeris
Viatges a "Forfait" - Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

INFORMES

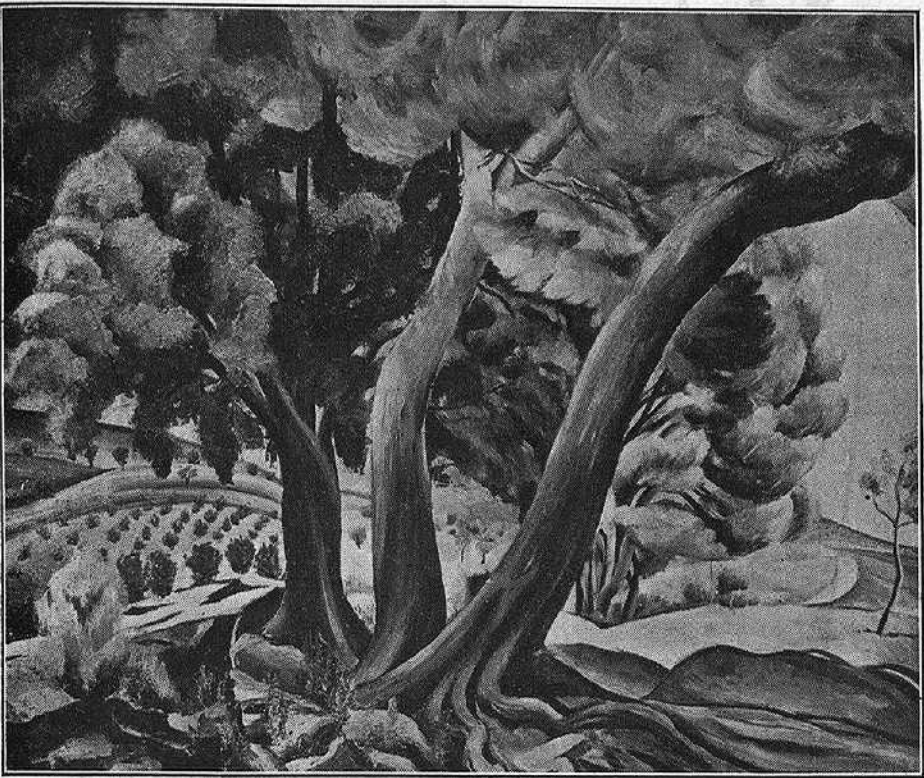
I PRESSUPOSTOS GRATIS

LES ARTS - DISCOS

Les exposicions

Jaume Mercadé

En l'actual exposició de pintures a La Pinacoteca, Mercadé assoleix la maduresa del seu concepte pictòric, tenaçment perseguida i no sempre aconseguida. Mercadé fa temps que treballa en el clos d'un fauisme, on Vlaminck i Derain han conreat amb profit. I ara li toca a ell de treure'n.

Jaume Mercadé. — «Alzines i pins»

Treballar en el mateix clos d'altres pintors de fama pot ésser perniciós quan no es compta amb utilitat pròpia, però també un guiatge benefactor per aconseguir la personalitat amb major eficàcia. I aquest ha estat el cas de Mercadé. A mida que es desvetllen les dots del pintor, van desapareixent les influències d'altres estils. En un pintor dotat, la part conceptuosa dels formalismes inicials no aconsegueix esborrar del tot la seva visió personal. I aquesta visió, Mercadé l'ha mantinguda sempre i a través de certs paral·lelismes amb els dos mestres citats.

El guany més estimable de la present exposició ha estat, però, en una altra faceta: en la de l'estricta pintura. El Mercadé d'avui és molt més pintor que el d'ahir. Cal, només, fixar-se en les admirables teles *Perdus*, *Hivern*, *Die gris*, *Poblet* i *Torrent de Farigola*, per a convèncer-se.

A més d'aquestes, voldríem remarcar l'obra *Tarda* — i potser amb major distinció — perquè la considerem una de les pintures més reeixides que ha produït, fins ara, aquest artista.

Aquesta obra ve a ésser el fruit d'anteriors recerques, i potser serà el començament d'una nova època en la producció futura de Mercadé. La part conceptuosa d'aquesta tela és precisament el nervi de l'obra. Per mitjà d'un sistema pictòric ha aconseguit una plasticitat vivent. I això sols s'aconsegueix quan el sistema utilitzat no és un formalisme estereotipat, sinó un mitjà d'expressió també vivent.

Primer Saló dels Independents

A la Sala Parés s'exposa col·lectivament, per primera vegada, un nou grup d'artistes, amb el nom d'Independents. La majoria dels integrants a aquesta novella agrupació pertanyen a l'Organització Joan Merli, i ja són, per tant, coneguts. Amb tot i que no es tracta, doncs, d'una presentació d'artistes inèdits, ha estat una novetat llur agrupament. Siguen, doncs, les nostres primeres paraules d'efusiva salutació.

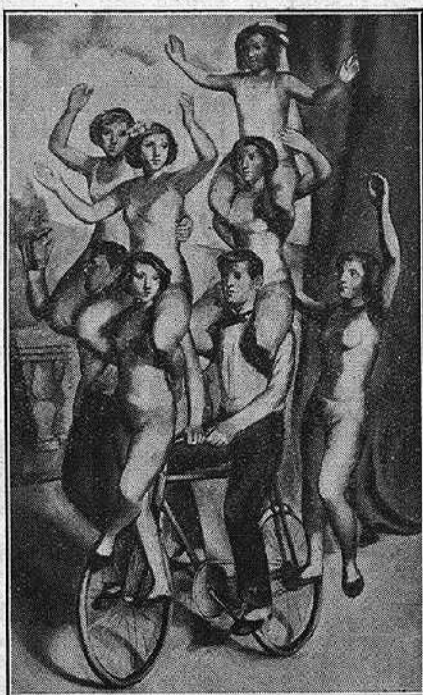
D'ençà del Saló dels Evolucionistes, no havia aparegut una altra associació d'ar-

tistes joves tan interessant com la que actualment exposa a la Sala Parés. Les diverses agrupacions que en aquests darrers temps es formaven, eren més aviat un acoblament d'obres exposades sense cap control de selecció. Es feia esperar, doncs, l'aparició d'una nova entitat que acollís la producció de les darreres promocions per així prosseguir el camí de la nostra vida artis-

tica. Ho assoliran aquests nous Independents? El temps ho dirà, però, si més no, serà un nou intent per aconseguir-ho.

Ara com ara, ja han reeixit a presentar un Saló que faci goig de conjunt. Un Saló que, tot i les divergències d'estils, té fessomia pròpia i representa un dels exponents del nostre jove moviment artístic.

En constatar el bon efecte que ens ha produït aquest conjunt, no hem de renun-

J. Prim. — «Acrobates ciclistes»

ciar a anotar els punts febles del Saló. Però, en consideració al moment inaugural, voldríem ésser més aviat generosos.

Sols assenyalarem, per tant, el sobrerrealisme decoratiu d'Artur Carbonell i l'estilisme, també decoratiu, de Miquel Paredes, com a factors principals que determinen una reducció del nivell normal del Saló. I, en canvi, les obres de Montserrat Casanova, Emili Grau Sala i Alfred Opisso són — al nostre entendre — els sectors que més influeixen per augmentar la resultant. Els altres tres expositors: Carme Cortés d'Aiguader, Josep Prim i Antoni Garcia (aquest a més distància, però), aconsegueixen situar-se en el nivell resultant del conjunt.

Ben vingut sigui el primer Saló dels Independents. Li desitgem vida pròspera i un seguit d'èxits en l'avenir.

MÀRIUS GIFREDA

DISCOS

Jazz i cinema sonor

Es difícil ja trobar novetats interessants en la música frívola. A més a més, la producció d'aquests discos és ben migrada. Una orquestra nova, la de Johnny Ham, interpreta dos fox amb la precisió automàtica d'aquests conjunts, la qual, per això mateix, fa difícil de trobar varietat, tot i reconeixent la bona audició; i així el fox *En la playa contigo* no té res d'interessant ni de nou. Millor és l'altre, *Ooh! You Hoo!*, en el qual hi ha més moviment, accelerant encara més el ritme els instruments de percussió alternats amb freqüents divagacions instrumentals «a solo» que el fan semblar jazz hot.

De l'orquestra Jack Hylton, de la qual no poden mancar discos en cap catàleg mensual, hi ha dos fox, l'un, *Arboles*, de ritme pausat i solemne en el qual entona la melodia la veu de baix i que pren després al metall per diluir-se en amples acords ben sorollosos.

Si les orquestres de jazz van perdent interès, en canvi van guanyant el favor dels clients de discos els enregistraments d'aquestes tenyides amb temes exòtics. Primer les cançons d'Haití, i ara les rumbes de Cuba de cadències suaus, han anat fent-se universals. Els dos ballables que interpreta A. Brito i la seva orquestra, formada a base de jazz i instruments típics de terres tropicals, tindran, amb seguretat, bon èxit. Tots dos comencen amb una introducció de violí sol que interromp sobtadament el ple de l'orquestra, i després sovintegen els instruments de metall amb sordina. La rumba *Maria la O* és un ballable que, de més de tenir un ritme marcat, està ben instrumentat i amb una melodia bellíssima que va desfilant per tots els instruments.

No hi ha conjunt més estimable per a la interpretació de ballables d'ambient espanyol com l'orquestra Demon's Jazz, i val a dir també que són precisament els pasdobles el fort d'aquesta orquestra, i per restar ben convençut no hi ha com aquest *Albaicín*, pas-doble torero ple de notes recargolades per als instruments de metall i sense la nota sentimental d'altres; al contrari, ple d'alegria i color.

Estan bé els discos de pel·lícules sonores amb artistes de fama a la pantalla, però cal també que tinguin un mínim de veu i gust, i això és difícil d'apreciar en aquest disc de *Marroc* que omple Marlene Dietrich, al qual s'afegeix una música arotinada com és la d'aquest fragment *Quand l'amour meurt*, que amb el títol ja paga. En canvi, els de Jeanette MacDonald almenys registren la veu d'una veritable artista, tot i que aquest fragment de *Christine* no és dels més escaients per reeixir. *Cuando te conocí*, de Von Tieser, té encara la gràcia de la música vienesa, que en males pel·lícules sonores és l'únic que les aguanta.

J. G.

The Match Parade. — Wehle. — Fox. — Orquestra Jack Hylton. — Companyia del Gramòfon. — AE 3,800. — *Arboles (Trees).* — Rasbach. — Fox. — Idem id. — *Canto Siboney.* — Lecuona. — Rumbafon. — Orquestra A. Brito. — Companyia del Gramòfon. — AE 3,789. — *Maria la O.* — Gilbert. — Idem id. — *Ooh! You-hoo!* — Woods. — Fox. — Orquestra Johnny Ham. — Companyia del Gramòfon. — AE 3,801. — *En la playa contigo.* — Idem id. — *Cuando te conocí (Von Tieser).* — Jeanette MacDonald. — Companyia del Gramòfon. — AE 379. — *Reviews Christiné.* — Idem id. — *Albaicín.* — Orquestra Demon's Jazz. — Pas-doble. — Companyia del Gramòfon. — AE 3,730. — *Chicana.* — Idem id. — *Give me the man (del film «Marroc»).* — Marlene Dietrich. — Companyia del Gramòfon. — AE 3,788. — *Quand l'amour meurt.* — Idem id.

raspalls per a tots els usos
articles de neteja - objectes per a presents
rambla de catalunya, 40

El pintor Vicente

Té tot l'aire de l'extra que es passa la vida fent antelana en el despatx dels directors cinematogràfics. Un cabell llis i lluent de pell-roja cadoqui. Un bigotet estriat de corredor d'assegurances londinenc i unes patilles de *foragido desalmado* que fa de les seves — ¡le voy a perjudicar! — entre Monterrey i Tampico. Un rostre que s'acaba d'empassar. Un rostre color d'oli-

dor. Com a tot bagatge, duia unes teles. Res més. És a dir: i unes ganes boges de quedar-se a Barcelona. Volia viure a Barcelona. Fos com fos. Fent de descarregador del moll o d'arrencaqueixals. La qüestió era poder pintar a estones el paisatge barceloní, els nostres carrers, el nostre suburbí, el nostre port sobretot. Barcelona li interessava prodigiosament. I Barcelona

El pintor Vicente, l'escultor Ferrant i S. Gasch en el Cangrejo Flamenco

va, en el qual, en comptes d'ulls — els ulls inflamats i rogens, endormiscats i absents, no tenen cap prestigi — brillen uns pòmuls prominents. I una indumentària color d'enlloc i de tot arreu.

Diríeu un *compadrito* que enyora el *baillongo* de l'arrabal porteño o un cantador de *cuecas* xilè, o un guaraní bolivià. I si tant us entesséssiu a creure'l europeu, el situaríeu de pet cap allà als Balcans. *Comiadgi* búlgar o venedor d'esponges grec. O, a tot estirar, autèntic *roi du maquis* de la Còrsega. Però mai espanyol. Andalús, en tot cas. I encara un andalus molt agitat. I no obstant és espanyol. I madrileny. Un madrileny que odia Madrid. El Madrid xerraire i superficial, falsament cordial. De Madrid només li interessa una cosa: el poble. Només en allò que surt de l'ànima popular. Aquest que ens hem entretingut a retratar és Esteban Vicente, pintor.

Fa molt temps que el coneixíem de nom. Sabíem que havia exposat a Madrid amb el seu company Bonafé. Els havia presentat el nostre vell amic Fred Macé, un francès pintoresc i bona persona, que ha corregut mitja Península fent de pintor cubista, corresponsal de l'Agència Reuter, curander vegetarià i il·lustrador de llibres de biologia. I, deu fer una mica més d'un any, Vicente es va presentar a casa nostra. Portava una carta de presentació de Pedro Flores, aquell murcià de París, que no ha pogut treure's del damunt aquella seva pinta tan característica de gitano esquila-

l'ha retengut a perpetuïtat. Ja no se'n mou, si Déu li dona vida i salut. I feina.

La temporada passada va exposar a la Galeria Avinyó. Tinguérem l'honor de fer-li la presentació en el catàleg. La crítica el va tractar amb molta simpatia. I ara exposarà una col·lecció de guaixes a les Galeries Syra. Aquestes galeries de recent creació, que, tot just nades, ja han sabut adquirir un segell personalíssim, un to molt europeu, i que ja deixen entreveure que seran el reducte autèntic de la selecció.

Les guaixes de Vicente són essencialment antigènies. Els genis ja s'han acabat. Només queden els que posen de geni. I aquests no compten. Les guaixes de Vicente són discretes i normals, dites en to menor, en veu baixa, sense ganes d'escriure, ni d'espantar, ni de detonar. Són filles d'un temperament exquisit, d'una sensibilitat agudíssima, gairebé hiperestèsia. Uns acords finíssims de color, unes coloracions tènues i delicades, subtilment harmonitzades, li serveixen per a evocar, amb un gust segur i un tacte exquisit, els reconcs més íntims dels nostres carrers, dels nostres oarris baixos, del nostre port. Vicente sap el secret de donar del nostre paisatge urbà, no aspecte exterior, ni allò que copsa la retina epidèrmica de qualsevol pintor-kodak, sinó l'aire, el perfum, l'atmosfera, l'ambient, l'impalpable, l'inabastable, allò que és revelat a l'artista — mena de visió rapidíssima — en moments d'inspiració.

SEBASTIÀ GASCH

GALERIES "SYRA"

DIPUTACIÓ, 262

ARBRES DE NADAL.-REGALS

Dissabte, exposició:
JOSEP OBIOLS, ESTEBAN VICENTE

EXPOSICIÓ DE LAQUES

SAKURA

DISSABTE, INAUGURACIÓ A LA SALA PARÉS

—Et pregunto una altra vegada si et vols casar amb mi.
—Ja has parlat amb la mamà?
—Sí, i així i tot et repeteixo la pregunta.
(Everybody's Weekly, Londres)

—Es això justament el que volem, però ensenyi al meu marit com es fa anar, perquè no entén res de mecànica.
(London Opinion, Londres)

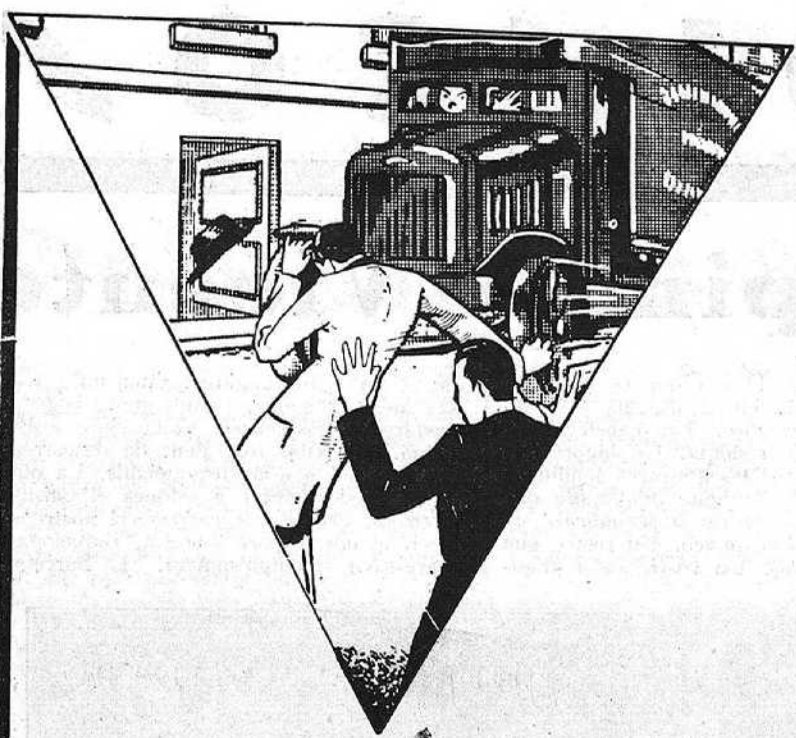
—Senyor director, tinc l'honor de demanar-li la mà de la seva filla...
—Feu-me un report, i l'estudiaré.
(Frankfurter Illustrierte Zeitung)

L'incansable propagandista. — Us hauríeu de fer de la Lliga contra les Propines. La quota només és d'un xiling cada any.
L'escocès, proverbialment avar. — Em surt més a compte donar propina.
(The Passing Show, Londres)

—Deveu venir a demanar caritat, eh?
—I doncs, que us pensàveu que venia a demanar-vos la mà?
(Le Rire, París)

LA FLUIXETAT DE NERVIS....

Aquets vèrtigs, aquest zumbseig d'oida, amb el cap esmorteït, sense ànims per a pensar, aquesta desgana, aquesta desnutrició i cansanci a la mes petita fadiga etc. Tot son símptomes precursors d'una desintegració nerviosa, qu'es indispensable atendre per evitar les funestes conseqüències que mes tard han de sobrevénir.

TONIC NERVIOS CERA

(FOSFOR ESTRIGNINA I HIPOFOSFITS)

Insubstituïble aliment cerebral que recreen tots els metges desde ja fa mes de mitg segle.

Venda farmacies.
LABORATORIS CERA, S. A.
Vico, 18. - Copèrnic, 35 al 39. - Barcelona.

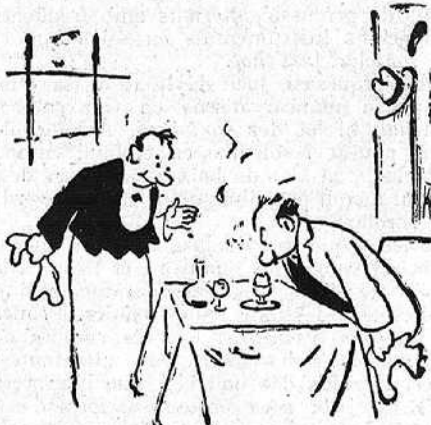

UNIC APROBAT PER LA ACADEMIA DE MEDICINA I CIRURGIA DE BARCELONA

El dentista.—Una dent, dos duros; dues dents, set pessetes i mitja.
L'escocès.—Espereu un minut, que vaig a buscar el meu cunyat.

(The Passing Show, Londres)

—Es del dia aquest ou? N'esteu segur?
—Ben segur... però no sé fixament de quin dia.

(Gringoire, París)

¿Le seria a Vd. agradable poder tomar un purgante de aceite de Ricino, si éste tuviera el gusto de un buen jarabe de naranja?

Pues éste es el aceite de Ricino GOLOSO, que envasado en un lindo vasito de cristal se vende en todas las farmacias.

ENCARREGUEU
ELS VOSTRES IMPRESOS
ARTÍSTICS I COMERCIALS ALS

TALLERS GRÀFICS
PATRICI ARNAU

VERDAGUER, CALLÍS, 3, 5 i 7
(D'AVANT DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA)

ES LA CASA MÉS PERFECCIONADA EN LLIBRES RATLLATS, DE LUXE I EN TOTA CLASSE D'ENQUADERNACIONS. - ELEGÀNCIA I ECONOMIA EN ELS ENCARREGUES. - EN CAS DE URGÈNCIA DEMANEU-LOS PEL TELÈFON

14856

La mare, cantant.—Noneta, nonon...
El nen.—A veure si no em deixarà dormir...

(Dagens Nyheter, Estocolm)

El pare.—Aquesta canalla s'han ficat al cap d'aprendre idiomes per ràdio, i cada un n'estudia un de diferent!

(The Passing Show, Londres)

AIGUA DE ROCALLAURA

LA DEU MÉS RICA DEL MÓN

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasi úrica (mal de pedra), Bronquitis parenquimatosa, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn en ampolles de litre i mig i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

Carrer Hospital, 32 i Salmeron, 133

AGULLES GIOCONDA

Si voleu obtenir el màxim so del disc i el mínim desgast, useu sempre agulles GIOCONDA. Cada agulla porta el nom gravat. Capsa de 200 agulles 2'50 ptes.

Venda a l'engros:

A. GUARRO

RAMBLA CATALUNYA, 7

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

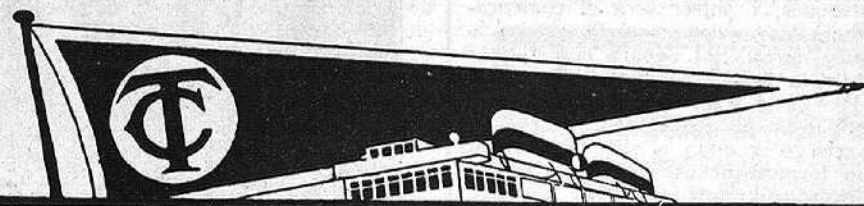
Correus: Apartat 190
Telegr.: "Carbur"

BARCELONA
Mallorca, 232

Telèfon 73015

CARBUR DE CALCI; Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corcubion (Corunya) :: OXIGEN 99% DE PURESA, Fàbriques a Barcelona, València i Còrdova :: ACETILEN DISSOLT, Fàbriques a Barcelona, Madrid, València i Còrdova :: FERRO MANGANES i FERRO SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fíls i peces seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIÓ INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BÚFADORS, MANOMETRES, materials d'aportació per la SOLDADURA AUTOGENA

PRESSUPOSTOS, ESTUDIS, CONSULTES I ASSAIGS, GRATIS

COMPANIA TRASMEDITERRANEA

MADRID: PLAZA DE LAS CORTES, 6. - BARCELONA: VIA LAIETANA, 2

Serveis regulars de vapors comercials i correus entre la Península, Balears, Nord d'Àfrica, Canàries, Guinea Espanyola

LINIA RÀPIDA DE GRAN LUXE
BARCELONA-CADIZ-CANÀRIES

Sortides setmanals els dissabtes, a les 12 hores. Efectuaran els serveis les modernes motonaus CIUDAD DE SEVILLA i CIUDAD DE CADIZ

Línia comercial amb escales en tots els ports de la Mediterrània, Nord d'Àfrica i Canàries.

Sortides quinzenals el dijous.
LINIA RÀPIDA DE GRAN LUXE BARCELONA-PALMA DE MALLORCA

Sortides tots els dies (llevat els diumenges) de Barcelona i Palma, a les 24 hores per les modernes motonaus

'CIUDAD DE BARCELONA' i 'CIUDAD DE PALMA'

Serveis regulars entre Tarragona, València, Alacant i Palma de Mallorca i entre Barcelona i Mahó

LINIA RÀPIDA REGULAR ENTRE ESPANYA i TERRITORIES DE GUINEA ESPANYOLA (Fernando Poo)

Sortides el dia 15 de cada mes amb escales a València, Alacant, Cartagena, Cádiz, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Rio de Oro, Monrovia, Santa Isabel, (Fernando Poo), Bata Kogo i Rio Benito, pels vapors

'TEIDE' i 'LEGAZPI'

LINIA RÀPIDA REGULAR ENTRE BARCELONA i VALENCIA

Sortides de Barcelona: dilluns i dijous, a les 20 hores. Sortides de València: dimecres i dissabtes a les 19 hores

Servei prestat per la motonau

'CIUDAD DE VALENCIA'

Primera: 32'50 pessetes; Segona: 21'50 pessetes; Tercera: 10'00 pessetes.

Servei ràpid setmanal

Mediterrània-Cantàbrica

Amb escales a tots els ports. Sortides tots els dimarts.

LINIA REGULAR ENTRE BARCELONA, ALACANT, ORAN, MELILLA, CEUTA, MALAGA i VICEVERSA

Sortides de Barcelona: tots els diumenges a les 8 hores

Servei comercial entre la Península, Nord d'Àfrica i Canàries, amb escales a tots els ports de la Mediterrània

Sortides quinzenals

SERVEIS DIARIS ENTRE MALAGA i MELILLA

DELEGACIO DE LA COMPANIA A TOTS ELS PORTS

Anuncieu a MIRADOR

ANUNCIANTS...!

Una moderníssima organització completa en publicitat

Pel·lícules de dibuixos animats

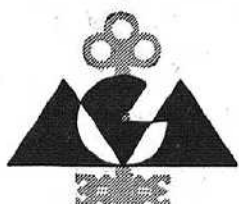
mudes i sonores - patent núm. 121288 - aplicades al servei de la tècnica publicitària, us l'ofereix:

"Agencia General de Anuncios"

Vostres productes poden ésser propagats amb èxit segur per tota la Regió Catalana i Illes Balears

200 cinemes en ciutats i poblacions de categoria

Fontanella, 10, 1.ª, 2.ª.-Tel. 16606
BARCELONA

Avinguda Menéndez Pelayo, 85, 1.ª
MADRID

Suscriviu-vos a MIRADOR

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

El Sr.

que viu a

carrer..... n.º..... es subscriu a MIRADOR

pel preu fixat de 3'50 ptes. trimestre.

..... de de 193.....

Signature